

ÒSCAR PALAZÓN

IMAGINO BUDAPEST



EDICIONS **DOCUMENTA** BALEAR

2014

I jo, Òscar, imagino un pròleg

«A qui em pregunta la raó dels meus viatges els contesto que sé del que fujo però ignoro el que cerco.»

MONTAIGNE

De l'Òscar, principalment, recordo un crit. Un crit que parla del seu nom, transformat en el seu segon llenguatge que li bull per dins. Una segona o potser tercera llengua, no nadiua, però no per això menor, sinó potser la més important en el seu univers personal perquè, precisament, l'ha triat d'adult. En anglès, *scar* és la cicatriu: la d'un pit que ell també escriu en aquest llibre i que em lliga ja a ell per sempre, literàriament parlant, si la seva mà que ell diu que la continua és la dreta: la mà amb la que escriu.

En el seu cas el fet d'escriure, i segons com jo veig el seu fer d'escriptor, és la nafra que retalla els seus diversos jo: sí, l'Òscar és clarament múltiple, per allò d'exercir de portador de *rostres que no són seus*. També en el seu blog esmenta la seva professió de trapezista que fàcilment podem relacionar amb el circ de la narrativa que també conrea. Mantenir (i jugar amb) l'equilibri és, de fet, literatura.

Ara i aquí, l'obra de Palazón ens parla de noma-disme. Viatge que reflecteix l'origen i objectiu del mateix gènere poètic: recerca d'una veritat que a la vegada es va transformant mentre es fa trajecte i que, en el fons i per

tant, la podem definir com a quimera i necessitat. De tota manera, crec que el seu repte en aquest poemari és el de mirar d'acomplir la seva missió com a poeta/escriptor d'allò més essencial que durant el viatge va prenent presència.

La poesia d'*Imagino Budapest* està estructurada partint del narrador i aboca també fer i fi poètic. No és gens estrany, doncs, que en aquest gènere híbrid sigui (ara?) on ell sembla que s'hi sent més còmode. D'una petita narració o diari de viatge, continguda hibridesa que és aquest *Imagino*, n'acaba fent paisatge i proposta poètica.

Budapest, com la meva Praga (disculpeu el possessiu, però és que en sóc també parida d'aquell Est o, diguem-ne millor, d'aquella Mitteleuropa del *Danubi* de Magris!), està dividida també per la ferida de l'aigua dolça. Ciutat travessada de cicatriu, també; ferida que embelleix però que també separa, que convoca ponts necessaris; unió d'un paisatge dividit, en fons i profunditat de tot el que el riu (sabem que) arrossega: porqueria, mort, història, putrefacció i, també, vida. Aquella del fluir i de les preses.

Un dels trets que més acompanyen en la lectura d'aquest poemari, i que hom i don podrien considerar tan fàcils de construir (ai!), seria el de la presència d'imatges quotidianes que van configurant un paisatge paral·lel al de la mateixa ciutat. *La gran bellesa* (sí, vull fer un joc amb la pel·lícula d'en Paolo Sorrentino!) en el gran i en el més petit: la transcendència que podria voler atrapar l'instant poètic. Aquella estúpida bellesa de les sovint massa meloses propostes poètiques actuals, Palazón ve a trencar-la habitualment en cada poema amb una ironia sorneguera vestida de torrades de l'esmorzar,

neu en conserva o la pols de l'equipatge cul inquiet de sota el llit. Palazón podria haver fet un reportatge fotogràfic, també, però es va decidir pel llenguatge que ell bé coneix.

En el viatge que ens proposa el lleidatà, la recerca del paisatge es confon amb la recerca d'elements literaris, com la tomba del poeta admirat, o el petit homenatge al cementiri de Rulfo a «El silenci dels cementiris...». O la música, present també en els versos citats de Jorge Drexler, a «La vida és un reguitzell de petits suïcidis»: *esto que estás oyendo ya no soy yo (leyendo?!), es el eco del eco del eco de un sentimiento*; i jo, si m'ho permet l'Òscar, afegeixo de la mateixa cançó: «Yo, sin embargo, siento que estás aquí, desafiando las leyes del tiempo y de la distancia»; tal qual la relació entre escriptor i lector en la basta i inabastable història de la recepció literària.

Tot això conforma, potser, alguna part de la veritat d'aquest llibre. Sembla impossible que aquesta Budapest que *imagina* fos interessant, fos viatge (literari), sense aquests elements. Jo, demà-passat, m'en vaig a Fez.

«Per no oblidar-me'n, com faig amb les paraules que a vegades llampeguen dins el meu cap, ho anoto en el revers d'un posagots.»

Mireia Vidal-Conte

Barcelona, 21 de desembre de 2013